

P. Kulish views of the Shakespeare heritage as a means of ideological, thematic, genre, stylistic enrichment of Ukrainian literature that contributes to its ingress into the global context, are comprehended as such, in respect of which the question of primary source of Ukrainian Shakespearian thoughts should be examined.

Keywords: national literature process, fiction translation, Shakespeariana, literary reception, concept of national literary progress, global cross-cultural context.

УДК 81'373.7 = 512.161

К. О. Тищенко, асп.

Інститут філології КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

ВЕРБАЛІЗАЦІЯ КОНЦЕПТУ БАТЬКІВЩИНА/ VATAN У ПОЕТИЧНІЙ ТВОРЧОСТІ НЕДЖИПА ФАЗИЛА КИСАКЮРЕКА

У статті досліджується відображення концепту БАТЬКІВЩИНА/VATAN у поетичній творчості Неджипа Фазила Кисакюрека. Джерельну базу для опрацювання склала збірка Çile ("Страждання"). У результаті дослідження проаналізовано поетичну спадщину поета і виокремлено лексичні одиниці на позначення образу батьківщини в поетичних текстах Неджипа Фазила Кисакюрека.

Ключові слова: *концепт, батьківщина, чужина, поетичний текст.*

Концепт *БАТЬКІВЩИНА* досліджувався в першу чергу у слов'янському (С. Г. Воркачов, В. М. Телія, Ю. С. Степанов) та германському (А. Вежбицька, С. Г. Тер-Мінасова) мовних просторах, проте у тюркомовному середовищі цей концепт не отримав належного опрацювання. У зв'язку з цим ми пропонуємо зосередити увагу на вербалізації концепту *БАТЬКІВЩИНА/VATAN* у турецькій мові і провести аналіз творчості одного із найвидатніших турецьких поетів і письменників двадцятого століття, *Неджипа Фазила Кисакюрека*, беручи за основу для дослідження квінтесенцію його творчого шляху – збірку *Çile* ("Страждання").

Актуальність здійсненого дослідження зумовлена інтересом до творчої спадщини поета в турецькому суспільстві. Зокрема, вірші Н. Ф. Кисакюрека користуються попитом серед читачів найбільшого турецького літературного інтернет-порталу www.antoloji.com; у Туреччині традиційно проводяться пам'ятні заходи, присвячені

Н. Ф. Кисакюреку. Роль творчості зазначеного поету підкреслював і Реджеп Таїп Ердоган (на той час Прем'єр-міністр Туреччини) у 2013 році на церемонії нагородження учасників конкурсу статей на тему "Ідея Великого Сходу та характеристика ідеальної турецької молоді в творах Н. Ф. Кисакюрека": "Н. Ф. Кисакюрек залишив нам і особливо молодим поколінням кожної епохи твір, який є ціннішим за всі інші. Те, як він тримав себе, його поведінка та манери, впевненість у собі, вірність своїй справі, страждання, виписані не чорнилом, а кров'ю, яка лилася з серця, є найвеличнішим твором" [1].

Слід відзначити, що певна кількість досліджень турецьких вчених присвячена творчому надбанню Н. Ф. Кисакюрека, проте відображення концепту *БАТЬКІВЩИНА/VATAN* у його творчості не отримало належного опрацювання.

За С. Г. Воркачовим концепт – це "одиниця колективного знання/свідомості", яка виражається в мові і має власні етнокультурні риси [2, 276]. У цьому контексті *Батьківщина* є універсальним концептом, який формує духовну культуру як окремого індивіда, так і суспільства в цілому, саме тому вербалізація цього концепту у творчості видатного митця двадцятого століття є **предметом** нашого дослідження.

Н. Ф. Кисакюрек залишив багату літературну спадщину, серед якої значне місце займають п'єси і статті, проте прославився він в першу чергу як поет. 25 травня 1980 року в Стамбулі в Палаці культури Ататюрка на церемонії з нагоди 75-річчя від дня народження Н. Ф. Кисакюрека Фондом турецької літератури йому було присвоєно звання *Sultanî's-Şuara* ("Султан поетів"). Крім цього, в літературі він відомий, як *Üstad* ("Майстер").

Творчість Н. Ф. Кисакюрека традиційно розподіляються на три етапи: "перший етап охоплює 1923–1933 роки, другий – 1934–1943, і третій – 1944–1983 роки" [3, 226].

Поезія молодого Неджипа Фазила заповнена пошуками сенсу життя і філософськими ідеями з цього приводу, у поетичних текстах на перший план виступають теми самотності (*Kaldırılmalar* – "Тротуари", 1927 р.), темряви і пов'язаних з нею асоціацій (*Gece Yarısı* – "Північ", 1925 р., *Aydınlık* – "Світло", 1923 р., *Boş Odalar* – "Пусті кімнати", 1925 р.), тривожності, страху і смерті (*Adımlar* – "Кроки" 1925 р., *Anneme Mektup* – "Лист до матері", 1924 р.) тощо.

Поет в автобіографічному романі *O ve Ben* ("Він і я") дає таку характеристику своїй молодості: "Із дванадцяти років до двадцяти із гаком, навіть до тридцяти років на шляху пробудження, удосконалення і формування особистості (...) я ніколи не втрачав цей шепіт, шепіт, який пролітає, залишаючи після себе проблиски істини, що знаходиться по той бік звуків, кольорів, форм та відстаней. У час, коли в матеріальному житті я крутив сальто за сальто, у житті поза матерією я зустрічав того, хто постійно нагадує безсонного вартового і іноді, привітавшись із цим вартовим, потрапляючи під коло, яке знову мене затягувало, я не міг йому сказати: "Нумо! Веди мене, куди приведеш, віддавай, кому віддаси!" Ось так тривало до тридцяти років" [4, 37].

Знайомство з ісламським вченим Абдульхакімом Арвасі перевернуло світогляд Неджипа Фазила та розширило горизонти сприйняття реальності. Пошуки попереднього періоду завершилися, коли поет відкрив Аллаха, знайшов себе у вірі і сформував міцний духовний стрижень. У вірші "Стражданья" Н. Ф. Кисакюрек описує просвітлення (*Sanki erdim çetin bilmeçesine, / Hem geçmiş zamanın hem geleceğın* – "Ніби я розгадав складну загадку як минулого, так і майбутнього"), у процесі якого він поринув до Аллаха (*Bildim seni ey Rab, bilinmez meşhur!* – "Я пізнав тебе, Боже, незбагнений та славетний"), переусвідомив творчу діяльність (*Ver cüceye, onun olsun şairlik, / Şimdi gözüm, büyük sanatkarlıkta* – "Віддай карликам, нехай поетичний дар буде їхнім./ я прагну до великої майстерності"), і окреслив для себе плани на майбутнє (*Biricik meselem, Sonsuza varmak...* – "Моя єдина справа – досягнути вічності") [5, 20].

У дев'ятій частині розділу "Поетика", присвяченій зв'язку поезії і суспільства, Неджип Фазил стверджує таке: *Cemiyet, iç ve gizli hayatıyla uyur; ve rüyasını şair görür ve sayıklamalarını şair zapteder...* ("Суспільство спить внутрішнім таємничим життям, і поет бачить цей сон, поет запам'ятовує розмови у сні") [5, 486].

Таким чином, третій період творчості Неджипа Фазила присвячений "суспільним сном", їх вербалізації та трактуванню, критиці сучасного суспільства і бажанню його удосконалити. Серед найбільш відомих поетичних текстів цього періоду можна назвати *Sakarya Türküsü* ("Тюркю Сакар'ї"), *Destan* ("Епос"), *Zindandan Mehmed'e Mektup* ("Лист до Мехмеда із в'язниці") тощо.

На протязі свого творчого шляху Неджип Фазил видав декілька збірок: *Örümcek Ağı* ("Павутина", 1925 р.), *Kaldırımlar* ("Тротуари", 1928 р.), *Ben ve Ötesi* ("Я та інший", 1932 р.), *Sonsuzluk Kervanı* ("Караван нескінченності", 1953 р.) і *Şiirlerim* ("Мої вірші", 1969 р.), проте у прагненні до досконалості і максимального самовираження він провів ревізію власної поетичної спадщини, лишаючи ті твори, які на його думку були репрезентацією його поетичного дару.

У передмові до збірки "Страждання" Неджип Фазил проголошує: "Після того, як більшість минулих віршів було відхилено, я зв'язав попередні вірші із новими та зібрав їх у цій книзі, отже, саме така кількість віршів є повним і бездоганим відображенням мого поетичного дару. Таким чином, це – моя поетична збірка, і це все; ніякий інший вірш, якого в цій книзі не міститься, не може бути пов'язаний зі мною, моїм ім'ям та духом... Схоже, це моє давнє побажання здійснилось не тоді, а цього разу" [5, 11].

Оскільки Неджип Фазил власноруч обрав вірші, які сформували збірку "Страждання", спираючись на той факт, що ця збірка є квінтесенцією творчої спадщини автора, ми використали тексти цієї збірки для дослідження репрезентації концепту *БАТЬКІВЩИНА/VATAN* у поетичній спадщині Н. Ф. Кисакюрека.

У поетичних текстах Неджипа Фазила прослідковується ціла низка лексем, які вживаються для вербалізації концепту *Батьківщина*. Наприклад:

Bir yurt ki bu, diriler ölü, ölüler diri;
Raflarda toza batmış Peygamberlerden bildiri.
("Uyumak İstiyorum") [5, 273]

Переклад: Це така *батьківщина*, де живі – мертві, а мертві – живі, / На полицях пиляться повідомлення від пророків ("Хочу спати"

Eğri dallar gibi halsiz, yorgunsun,
Birlikmiş sulardan daha durgunsun,
Görünmez bıçakla içten vurgunsun,
Seni öz yurdunda bir sürgün gördüm.
("Aynadaki Hayalime") [5, 275]

Переклад: Знесилений і стомлений, подібно кривим гілкам, / Більш нерухомий аніж водостій, / Ранений усередині незримим ножем, / Я побачив тебе засланцем на *батьківщині* ("Моєму відображенню у дзеркалі")

*Aman efendim, aman!
Galiba Ahir Zaman!
Manzarası yurdumun,
Tufan gününden yaman!*
("Aman") [5, 426]

Переклад: О боже, пане, о боже!/ Скоріш за все настав останній час!/ **Батьківщина** виглядає поганіше, /аніж у день великого потопу! ("О боже!")

*Nerede kardeşlerin, cömert Nil, yeşil Tuna;
Giden şanlı akıncı, ne gün döner yurduna?*

Переклад: Де твої брати – щедрий Ніл, зелений Дунай; / Коли до **батьківщини** повернеться славетний завойовник?

*Vicdan azabına eş, kayna kayna Sakarya,
Öz yurdunda garipsin, öz vatanında parya!*
("Sakarya Türküsü") [5, 399]

Переклад: Разом із муками сумління бурхлива Сакар'я, / Чужинка в **рідному краї**, знедолена на власній **батьківщині**. ("Тюкю Скар'ї")

У наведених прикладах домінує лексема *yurt*.

Збірка "Страждання" починається однойменною поезією, яка відкриває розділ, присвячений Аллаху. Перша частина вірша "Страждання" присвячена пошукам істини, і поет, яким керує бажання знайти гармонію, кличе:

*Otursun yerine bende her şekil;
Vatanım, sevgilim, dostum ve hocam!* [5, 17]

Переклад: Хай кожен образ знайде в мені своє місце / **Батьківщина**, кохана, друг та вчитель!

Як бачимо, в цих рядках батьківщина, яку поет ставить поруч з найбільш дорогими для людини поняттями, вербалізована через лексему *vatan*. Проте в іншому вірші – *Sen* ("Ти"), який також присвячено релігійному досвіду, спостерігаємо використання відразу двох лексем (*vatan* і *yurt*):

*Garibe sensin vatan,
Nur yurdunu aratan!* [5, 22]

Переклад: Дивна ти, **батьківщино**, / Що примушує шукати **країну** світла.

У даному уривку проводиться паралель між реальною батьківщиною та ідеальним виміром – *країною світла*, де панує Аллах.

Концепт *Батьківщина* отримує філософське звучання в однійменному вірші (Vatan):

*Bu dünya bir benzeyiş, bir vatani andırış;
Ve göz, görmediğine kendini inandırış.* [5, 244]

Переклад: Цей світ – це подоба, нагадування **батьківщини**;
/ І переконання самого себе в тому, чого не бачать очі.

Паралелі між великою та малою батьківщиною наглядно показані у вірші İstanbul ("Стамбул"), у якому Неджип Фазил наділяє рідне місто дивовижними властивостями, проголошуючи, що Стамбул – це його дух, переплавлений в нову форму. *Ana gibi yar olmaz, İstanbul gibi diyar* ("Нема друга, кращого за мати, нема місця, кращого за Стамбул") – цією фразою поет підкреслює значимість Стамбула, а батьківщина у вірші знов вербалізується через лексему *vatan*: *İstanbul benim canım; Vatanımda vatanım* ("Рідний мій Стамбул, моя *батьківщина* в *батьківщині*") [5, 166].

У вірші *Kafiyeler* ("Рими") [5, 264] поет грає в специфічну гру, задаючи питання, чому одне слово є римою для іншого. Ретельно підібрана лексика і лаконічний, різкий розмір допомагають розставити правильні акценти, коли начебто випадковий підбір рим перетікає в філософські роздуми, один із яких присвячено батьківщині.

*Kafiye,
Hikaye!
Dava tek:
Ölmemek!
Peygamber!
Ne haber?
Bir batan
Var: **Vatan!**
Kandil loş,
Ocak boş;
Ve dağ dağ
Elveda!*

Переклад: Рима,/ Казка!/ Є єдина справа/ – не вмерти!/ Пророче!/ Як справи?/ Є один потопаючий/ – це **батьківщина!**/ Лампада в напівтемряві, / Вогнище пусте. / І по горах/ – прощавай!

Цікавою поетичною знахідкою є вірш Nayat Mayat ("Життя-миття") [5, 417], у якому, як видно з назви, поет з метою підсилення змісту використовує специфічну граматичну конструкцію – парні слова (тур. ikileme).

*Takınsam, kanat, manat;
Kuş, muş olsam, seğirtsem.
Bomboş vatana inat,
Matan'a doğru gitsem...*

Переклад: Надягнути б крило-мило / Стати птицею-мицею, стрепенутись би/ Наперекір пустій **батьківщині** / Податися б до батьківщини.

Відповідно до теорії Рашіта Кескіна парні слова утворюються за допомогою поєднання двох лексем, які можуть мати синонімічний, антонімічний чи близький за значенням зв'язок; при цьому "кожне слово має свій наголос" [6, 187].

Одним із способів утворення парних слів є об'єднання двох лексем, коли одна з таких лексем має значення (*hayat* – життя), а інша – ні (*mayat*). Теж саме стосується лексеми *matan* (матьківщина) – сама по собі ця лексема не має семантичного значення, проте поет наголошує, що прагне податися саме туди.

Критичну тему, завуальовану під образну лексичну гру, продовжує вірш Renkler ("Кольори") [5, 463]:

*Renkler, mavi, kırmızı, yeşil, erguvan ve mor;
Camlarda kaybedilmiş vatani heceliyor.*

Переклад: Кольори: синій, червоний, зелений, багряний і фіолетовий/ На склі пишуть по складах про втрачену **батьківщину**.

Тема занедбаності чітко прослідковується й у вірші Başiboş ("Сам по собі") [5, 424]:

*Vatanımda sular akar, başiboş;
Herkes, birbirini kakar, başiboş.*

Переклад: На моїй **батьківщині** самі по собі течуть води, / Кожен залишився сам з собою, і всі штовхають один одного.

Одним із найсильніших за впливом і найвідоміших віршів Неджипа Фазила є Sakarya Türküsü ("Тюркю Сакар'ї"). У цьому вір-

ші поет уподібнює турецьке суспільство річці, яка з географічної точки зору тече по північно-західній частині Анатолії та впадає в Чорне море. Проте шлях віршованої Сакар'ї повний труднощів:

*Fakat Sakarya başka, yokuş tu çıkıyor ne,
Kurşundan bir yük binmiş, köpükten gövdesine;
Çatlıyor, yırtınıyor yokuşu sökmek için.
Hey Sakarya, kim demiş suya vurulmaz perçin?*

Переклад: Проте із Сакар'єю інакше, вона піднімається вгору / тіло із піни навантажено свинцевим тягарем; / річка страждає і з усієї сили намагається здолати вершину. / Гей, Сакар'я, хто сказав, що воду неможна прикріпити?

Сам вірш побудовано на риторичних запитаннях, роздумах на тему історії тюркського світу і сьогодення, в якому опинився поет. Саме тому ліричний герой в його образі постійно протиставляє себе річці. При цьому Неджип Фазил наголошує на такому:

*İnsandır sanıyordum mukaddes yüke hamal.
Hamallık ki, sonunda, ne rütbe var, ne de mal,
Yalnız acı bir lokma, zehirlerle pişmiş aştan;
Ve ayrılık, anneden, **vatandan**, arkadaştan [5, 399].*

Переклад: Я вважав, що людина – носій священного тягаря / Такий тягар, що, в результаті нема ні звання, ні майна, / Тільки гіркий шматок їжі, приготовленої із отрутою, / І розлука з матір'ю, з **батьківщиною**, з другом.

Сакар'я є символом турецького народу, тому у фіналі Неджип Фазил закликає: *Yüzüstü çok sürüdü'n, ayağa kalk, Sakarya!* ("Довго волоклася обличчям донизу, піднімісь же, Сакар'є!") [5, 400].

Спостереження поета щодо стану суспільства разом із питаннями священного обов'язку і історичної спадщини турецького народу знаходять своє відображення у вірші Destan ("Епос"). Неджип Фазил таким чином звертається до молодого покоління:

*Bak, arslan hakikate, ispinoz kafesinde;
Tartılan **vatana** bak, dalkavuk kefesinde!
Mezarda kan terliyor babamın iskeleti;
Ne yaptık, ne yaptılar mukaddes emaneti? [5, 407]*

Переклад: Подивися, сміливцю, правді у обличчя, у пташиній клітці;/ Подивися на **батьківщину**, яку зважають на чаші через підлесників!/ На кладовищі скелет мого батька потіє кров'ю / Що ж ми зробили, що ж ми зробили із священним обов'язком?

Вірш *Iraklarda* ("Вдалині") пронизаний мотивом подорожі, проте про пошуки рідч не йде.

Ey her yerin garibi,

Vatan ırakta kaldı [5, 232].

Переклад: Гей, чужинець усюди,/ **Батьківщина** залишилася вдалині.

У цих рядках описується відчуження, особливу увагу викликає лексема *garibi*, яка покликана підсилити образ самотності.

У словнику османської мови лексема *garib* (بِعْرَب) має такі значення: 1) той, хто живе на чужині; 2) чужоземець; 3) самотній; 4) дивний [7, 141].

Оскільки концепт формується у співвідношенні з іншими поняттями, як пов'язаними із ним, так і тими, що знаходяться у протиставленні, для кращого розуміння концепту *Батьківщина* треба також більш детально простежити паралель *батьківщина* – *чужина*. Лексема *gurbet* позначає місце, яке є далеким від того краю, де людина народилася.

Вірш *Gurbet* ("Чужина") було написано в 1923 році, тобто в першій період творчості поета. Зазначений вірш відрізняється образністю, має форму монолога-звертання до чужини, в якому ліричний герой просить чужину не обпалювати його погаслі очі, не журчати в тиші, не фарбувати в сухотний колір світ від свічки. Вірш завершується наступним катреном:

Gül büyütenlere mahsus hevesle,

Renk renk dertlerimi gözümde besle!

Yalnız, annem gibi, o ilik sesle,

İçimde dövünüp ağlama gurbet!.. [5, 230].

Переклад: Із тягою, характерною для тих, хто ростить троянди,/ У моїх очах рости різнокольорові біди!/ Лише подібно матері, тим теплим голосом/ Не журись та не плач в мені, **чужино**.

Anneme Mektup ("Лист до матері") – вірш, який було написано в 1924 році, в ньому відображаються страхи, сумніви і тривога молодого поета. Вірш починається описом стану, в якому ліричний герой опинився: *bu gurbet ile düştüm düşeli* ("після того, як подався до цієї **чужини**"), холодних ночей і похмурих думок на тему смерті (*Yüzünü görmeden ölürsem diye, Üzülmekteyim ben, üzülmekteyim* – "А якщо я вмру, не побачивши твого обличчя?/ Печалюсь я з цього приводу, печалюсь") [5, 229].

Із чужиною невідмінно пов'язана тема самотності, і ця тема аналізуються у вірші Kamış ("Очерет") [5, 253]:

Ben gurbet rüzgarının üflediği kamışım...

Bir su başında mahzun, yapaalnız kalmışım.

Переклад: Я очерет, на який дують вітри *чужини*.../ Сумний стою біля води, залишився зовсім один.

З наведених прикладів видно, що для вербалізації концепту *Батьківщина* у віршах Неджипа Фазила використано низку різного плану лексем, проте перевага надається слову *vatan*. У поетичних текстах чітко прослідковується образ ліричного героя, який передає настрій і думки автора. Соціальні спостереження відображаються у віршованому описі сучасного турецького суспільства, яке поет критикує. В низці віршів порушується тема самотності, відчуження і боротьби за духовну спадщину турецького народу. На думку Н. Ф. Кисакюрека священний обов'язок, культурні і релігійні цінності знаходяться у занедбаному стані, саме тому він намагається власними віршами вплинути на суспільство. При цьому, аналізуючи концепт *Батьківщина* у поезії Неджипа Фазила, виокремлюються зв'язки між власне батьківщиною, тюркським народом, якому ця батьківщина належить, священним обов'язком і ісламом. Зазначені аспекти розкриваються також у його статтях і п'єсах, які є основою для комплексного дослідження вербалізації концепту *Батьківщина/VATAN* не тільки в поетичній, а в загалом у літературній спадщині Н. Ф. Кисакюрека.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Церемонія нагородження з конкурсу статей на тему "Ідея Великого Сходу та характеристика ідеальної турецької молоді в творах Неджипа Фазила Кисакюрека" [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://www.youtube.com/watch?v=1BWS1O27Qpw>

2. Воркачев С.Г. Культурный концепт и значение [Текст] / С.Г. Воркачев // Труды Кубанского государственного технологического университета. Сер. Гуманитарные науки. Т. 17, вып. 2. – Краснодар, 2003. – с. 268–276.

3. Cuma Ahmed. Rainer Maria Rilke ve Necip Fazıl Kısakürek'in Şiirlerinde İmgesel Anlatım Biçimleri / Ahmed Cuma // Doktora Tezi – Ankara, 2002. – 360 s.

4. Kısakürek Necip Fazıl. O ve Ben / Necip Fazıl Kısakürek // İstanbul: Büyük Doğu Yayınları, 1974. – 256 s.

5. Kısakürek Necip Fazıl. Çile / Necip Fazıl Kısakürek // İstanbul: Büyük Doğu Yayınları, 70. Basım, 2010. – 511 s.

6. Keskin Raşit. Türkçe Dilbilgisi ve Kompozisyon Bilgileri / Raşit Keskin // Konya: Çizgi Kitabevi, 2005. – 455 s.

7. Kanar Mehmet. Osmanlı Türkçesi Sözlüğü / Mehmet Kanar // İstanbul: Say Yayınları, 2011. – 1902 s.

Стаття надійшла до редакції 22.04.14

Е. А. Тищенко, асп.
Институт филологии КНУ имени Тараса Шевченка, Киев

Вербализация концепта РОДИНА/VATAN в поэтическом творчестве Неджила Фазыла Кысакюрека

В статье исследуется отображение концепта Родина/VATAN в поэтическом творчестве Неджила Фазыла Кысакюрека. Источником для проведенной работы послужил сборник Çile ("Страдание"). В результате исследования проанализировано поэтическое наследие и выделены лексические единицы для обозначения образа родины в поэтических текстах Неджила Фазыла Кысакюрека.

Ключевые слова: концепт, родина, чужбина, поэтический текст.

К. Tyshchenko, postgraduate student
Institute of Philology, Taras Shevchenko University of Kyiv

Verbalization of the concept of HOMELAND/VATAN in poetical works of Necip Fazıl Kısakürek

This article deals with the representation of the concept of Homeland/VATAN in poetical works of Necip Fazıl Kısakürek. Collection of the poems named Çile ("Suffering") became a source for the research. As a result of the research poetical heritage has been analyzed and lexemes for representation of the image of homeland in poetical texts of Necip Fazıl Kısakürek have been identified.

Keywords: concept, homeland, foreign land, poetical text.

УДК 821.581-1.09

О. С. Тишук, асп.
Институт філології КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

ПОЕТИЧНИЙ ОБРАЗ ЛІТА У ЗБІРЦІ БАЙ ХУА "ВІТЕР ГОВОРІТЬ"

Стаття присвячена аналізу поетичного образу літа у збірці "Вітер говорить" китайського поета Бай Хуа. Хоча поет є сучасним, він при- тримується певних китайських традицій, зокрема таких, як зображення